

«Η αμαρτία ενεργεί συχνά μέσα μας κατά τρόπο τόσο λεπτό, ώστε να μη μπορούμε να την αντιληφθούμε» (Γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ († 1993))

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=172446>]

Κατά τις συναντήσεις μας, αγαπητοί μου αδελφοί, τώρα που προετοιμάζομαι κάθε ημέρα για την αναχώρησή μου, η μεγαλύτερη φροντίδα μου είναι αυτή: θα ήθελα τα πνεύματά σας να είναι στερεωμένα στην «αληθινή οδό».

Η χριστιανική ζωή θεωρούμενη στο σύνολό της έχει τέτοιο μεγαλείο και πλούτο, ώστε στην πραγματικότητα ένας άνθρωπος μόνος δεν θα μπορούσε να ισχυρισθή ότι την συμπεριλαμβάνει συνολικά στην εμπερία του. Αλλά παρ' όλα αυτά υπάρχουν περιστάσεις που οι πνευματικές μας καταστάσεις οφείλουν να περιλαμβάνουν ένα σημαντικό βαθμό γνώσεως και έτσι, κατά κάποιον τρόπο, να εισδύουν στην θεία ζωή.

Γιατί ομιλώ περί τούτου; Διότι στον Θεό δεν υπάρχει αμαρτία. Δεν καταλαβαίνουμε πραγματικά την «παραμόρφωση» που οδήγησε ολόκληρο τον κόσμο στην τραγική και χαώδη κατάσταση, την οποία γνωρίζουμε, δηλ. την αμαρτία, την πτώσι. Αυτό, ακόμη και οι πιο καλλιεργημένοι άνθρωποι της εποχής μας, δεν το καταλαβαίνουν παρά με την Αποκάλυψη του Αγίου Πνεύματος.

Εάν μέσα στο Μοναστήρι μας ομιλούμε γι' αυτά τα πράγματα, εάν επιτρέπουμε στον εαυτό μας να το κάνουμε αυτό, είναι διότι όλοι αποκτήσατε μία ανωτέρα παιδεία, η οποία σας προετοίμασε να βρεθήτε μπροστά σε νέα προβλήματα.

Όταν προσευχώμεθα: «Καταξίωσον, Κύριε, εν τη ημέρα ταύτη αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς», είναι φοβερά δύσκολο να κρίνουμε εμείς οι ίδιοι αν η ημέρα πέρασε καλά, αναμάρτητα, ή αντίθετα εάν διαπράξαμε αμαρτίες χωρίς να το καταλάβουμε, όπως λέγει ο Ψαλμωδός: «Εκ των κρυφίων μου καθάρισόν με» (Ψαλμ. ιη', 13). Όντως, η αμαρτία ενεργεί συχνά μέσα μας κατά τρόπο τόσο λεπτό, ώστε να μη μπορούμε να την αντιληφθούμε.

Την τελευταία φορά σας ανέφερα μερικούς λόγους από τον Μέγα Κανόνα του αγίου Ανδρέου Κρήτης. Ασφαλώς πρόκειται περί ενός εξαιρετικού έργου, από το οποίο μπορούμε να μάθουμε πολλά. Προφανώς είναι πράγμα θαυμαστό να βλέπη κανείς τον άγιο Ανδρέα να προσφέρει την προσευχή του στον Θεό, ανακαλώντας στην μνήμη όλο το περιεχόμενο της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, ως και τις προφητείες που αφορούν το τέλος του κόσμου, την τελική κρίσι των ανθρώπων.

Το παράδειγμα αυτό πρέπει να επαναλαμβάνεται προοδευτικά μέσα σ' εμάς τους ίδιους. Όταν συμμετέχουμε στην θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου και το

πνεύμα μας ποθή την έλευσι του Χριστού, τότε επαναλαμβάνουμε με μεγάλο συγκλονισμό αγάπης το περιεχόμενο της καθολικής αυτής Λειτουργίας. Όλα τα δεδομένα της Αποκαλύψεως, όλη μας η ομολογία της πίστεως ευρίσκονται εκεί εκτεθειμένα σε μια πολύ συνοπτική μορφή. Και αυτό ακριβώς εννοούμε, όταν λέγουμε ότι η θεολογία είναι το περιεχόμενο της προσευχής μας. Στο έργο του αγίου Ανδρέου Κρήτης το περιεχόμενο όλης της Γραφής προσδιορίζει την εμπνευσμένη «στιγμή».

Αρχίζουμε κάθε Λειτουργία με μία σκέψι, η οποία αγκαλιάζει ολόκληρο τον κόσμο: «Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών, και της των πάντων ενώσεως, του Κυρίου δεηθώμεν». Έτσι ακριβώς αρχίζουμε κάθε μία από τις Ακολουθίες μας. Αλλά παρετήρησα στον εαυτό μου, και κατά κάποιον τρόπο και στους αδελφούς, -χωρίς να τους επιτηρώ, αλλ' απλώς συνομιλώντας μαζί τους- και έχω πεισθή εκατοντάδες φορές, ότι όντες εξοικειωμένοι μ' αυτούς τους λόγους, δεν σκεπτόμεθα καθόλου το περιεχόμενό τους, το οντολογικό περιεχόμενο της αιτήσεως αυτής «Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών και της των πάντων ενώσεως». Για ποιά ένωσι πρόκειται; Για την ενότητα της εν Χριστώ αγάπης.

Οφείλουμε να φέρουμε μέσα μας αυτή την συνείδησι και να αρχίζουμε τις Ακολουθίες μας όντες προσεκτικοί σε τέτοιους λόγους της Λειτουργικής μας προσευχής... Περί τούτου ακριβώς πρόκειται.

Πόσο αξιοπρόσεκτη είναι η περικοπή του αγίου Ανδρέου Κρήτης που λέγει: «Πρόσεχε, Ουρανέ και λαλήσω· Γη ενωτίζου φωνής μετανοούσης Θεώ», (Μέγας Κανών, ωδή β', 1ον τροπάριον. Βλ. Δεύτερον, λβ', 1 και Ησ. α', 2). Παρατηρήστε το παράδοξο αυτής της καταστάσεως: Ένας μόνος άνθρωπος μετανοεί για τις αμαρτίες του, αλλά το γεγονός αυτό λαμβάνει υπερκόσμιες διαστάσεις. Και «αυτή η τόλμη μας εκπλήσσει: «Ουρανέ, πρόσεχε αυτό που θα σου πω». Είναι φωνή ενός ανθρώπου που μετανοεί. Ο Σιλουανός εξ ιδίας πείρας γράφει ότι ο θρήνος του Αδάμ ανάγκασε όλη την κτίσι να σιωπήση και να προσέξη τα δάκρυά του. Είναι καλό να συνειδητοποιήσουμε ότι μέσα στην μοναχική ζωή εισερχόμεθα σ' αυτήν ακριβώς την πραγματικότητα. Αντιλαμβάνεσθε την διαφορά που υπάρχει μεταξύ του εν Χριστώ ανθρώπου, του «αναγεγεννημένου» ανθρώπου, και εκείνου που δεν γνωρίζει τον Χριστό. Ο Μωυσής, και μετά απ' αυτόν και άλλα τέκνα του Αδάμ, χρησιμοποίησαν με τόλμη αυτούς τους λόγους. Η μετάνοια ενός ανθρώπου είναι ένα γεγονός εξαιρετικά τραγικό, εξαιρετικά μεγάλο.

(συνεχίζεται)